EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 14.9.2016
COM(2016) 594 final

2016/0284 (COD)

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o določitvi pravil glede uveljavljanja avtorske in sorodnih pravic, ki se uporabljajo za določene spletne prenose radiodifuzijskih hiš in retransmisije televizijskih ter radijskih programov

(Besedilo velja za EGP)

{SWD(2016) 301 final}
{SWD(2016) 302 final}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

• Razlogi za predlog in njegovi cilji

Digitalne tehnologije olajšujejo distribucijo in uporabo del in drugih zaščitenih predmetov urejanja: do glasbe, avdiovizualnih vsebin in iger prek spleta[1] dostopa 49 % evropskih uporabnikov interneta. Radiodifuzijske hiše in ponudniki storitev retransmisije vedno več vlagajo v razvoj digitalnih in spletnih storitev za distribucijo radijskih in televizijskih programov. Spletne ponudbe radiodifuzijskih hiš vključujejo zlasti storitve sočasnega oddajanja (televizijski/radijski kanali se oddajajo prek spleta poleg klasične satelitske, kabelske ali prizemne radiodifuzije), storitve časovno zamaknjene televizije[2] in poddaje. Kljub naraščajoči raznolikosti spletnih storitev programi radiodifuzijskih hiš pogosto na spletu ostajajo nedostopni evropskim državljanom, ki živijo v drugih državah članicah. Poleg tega se izbira televizijskih in radijskih kanalov iz drugih držav članic, ki jih ponujajo storitve retransmisije, po državah članicah razlikuje.

Radiodifuzijske hiše dnevno prenašajo veliko število informativnih, kulturnih, političnih, dokumentarnih ali razvedrilnih programov, ki jih licencirajo od drugih ali producirajo same. Ti programi vključujejo različne zaščitene vsebine, kot so avdiovizualna, glasbena, literarna ali grafična dela. To zahteva zapleten prenos pravic z velikim številom imetnikov pravic. Pogosto je treba pravice prenesti v kratkem času, zlasti pri pripravi oddaj, kot so poročila ali aktualno informativne oddaje. Da bi bile njihove storitve na voljo čezmejno, morajo imeti radiodifuzijske hiše zahtevane pravice za ustrezna ozemlja, kar povečuje kompleksnost prenosa pravic. Prenos pravic za satelitsko radiodifuzno oddajanje je olajšala uporaba načela države izvora, kot je zapisano v direktivi o satelitskem radiodifuznem oddajanju in kabelski retransmisiji (Direktiva 93/83/EGS), ki radiodifuzijskim hišam omogoča prenos pravic le v eni državi članici. Navedena direktiva se ne uporablja, kadar radiodifuzijska hiša prenese pravice za svoje spletne storitve.

Tudi operaterji storitev retransmisije, ki združujejo veliko število televizijskih in radijskih kanalov v pakete, se soočajo s težavami pri pridobivanju vseh pravic, ki so potrebne za retransmisijo televizijskih in radijskih oddaj radiodifuzijskih hiš. Direktiva o satelitskem radiodifuznem oddajanju in kabelski retransmisiji določa sistem obveznega kolektivnega upravljanja pravic za kabelsko retransmisijo televizijskih in radijskih oddaj iz drugih držav članic. Ta sistem, ki omogoča prenos pravic, ni razširjen na storitve retransmisije, ki niso kabelske in se opravljajo v zaprtih elektronskih komunikacijskih omrežjih, kot je televizija prek internetnega protokola (televizija / radio v omrežjih zaprtega kroga na podlagi IP). Operaterji takih storitev retransmisije se zato soočajo s težkim bremenom prenosa pravic, da bi omogočili opravljanje svojih storitev, zlasti kadar ponovno prenašajo televizijska in radijska oddajanja iz drugih držav članic.

Cilj tega predloga je spodbujati čezmejno opravljanje spletnih storitev, ki so pomožne glede na oddajanje, ter s prilagoditvijo pravnega okvira Unije olajšati digitalne retransmisije televizijskih in radijskih oddaj, ki izvirajo iz drugih držav članic, v zaprtih omrežjih. Z obravnavanjem težav, povezanih s prenosom pravic, ustvarja pogoje, ki radiodifuzijskih hišam in operaterjem storitev retransmisije omogočajo, da ponudijo širši dostop do televizijskih in radijskih programov po vsej EU. Posledično bo ta predlog spodbujal dostop

[1] Vir: Eurostat, „Raziskava Skupnosti o uporabi IKT v gospodinjstvih in pri posameznikih“, 2014.

[2] Pojem časovno zamaknjene televizije, ki potrošnikom omogoča, da programe gledajo takrat, ko jim ustreza, na splošno temelji na prenosu pravic za programske vsebine v določenem časovnem oknu, običajno 7 do 30 dni po prenosu programa.

potrošnikov do več televizijskih in radijskih programov, ki izvirajo iz drugih držav članic, tako v zvezi s pomožnimi spletnimi storitvami radiodifuzijskih hiš kot storitvami retransmisije. Predlog uvaja skupni pristop na ravni Unije in ohranja visoko raven zaščite za imetnike pravic. S tem prispeva k delovanju notranjega trga kot območja brez notranjih meja.

- **Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike**

Strategija za enotni digitalni trg[3] predstavlja vrsto pobud za vzpostavitev notranjega trga za digitalne vsebine in storitve. Decembra 2015 je Komisija sprejela prvi korak s predlogom za uredbo Evropskega parlamenta in Sveta o zagotavljanju čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin na notranjem trgu[4].

Ta predlog je odgovor na enega izmed ključnih ciljev, opredeljenih v strategiji za enotni digitalni trg: izboljšati širši spletni dostop uporabnikov do televizijskih in radijskih programov po vsej EU. Spodbujanje čezmejnega opravljanja spletnih storitev, pomožnih glede na oddajanje, in olajševanje digitalnih retransmisij televizijskih in radijskih programov, ki izvirajo iz drugih držav članic, je pomemben korak k odpravi konkretne ovire za čezmejni dostop do oddajanja vsebine v korist uporabnikov.

Ta predlog je skladen s pravnimi instrumenti na področju avtorskega prava, zlasti z Direktivo 93/83/EGS, Direktivo 2001/29/ES, Direktivo 2006/115/ES in Direktivo 2014/26/EU. Navedene direktive in ta predlog prispevajo k delovanju notranjega trga, zagotavljajo visoko raven zaščite imetnikov pravic ter olajšujejo prenos pravic.

Ta predlog prispeva tudi k izboljšanju čezmejnega dosega avdiovizualnih medijskih storitev in s tem dopolnjuje Direktivo 2010/13/EU[5].

- **Skladnost z drugimi politikami Unije**

V skladu s členom 167 Pogodbe o delovanju Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: PDEU) Unija pri svoji dejavnosti na podlagi Pogodb upošteva kulturne vidike. Z olajšanjem dostopa do televizijskih in radijskih programov bi ta predlog izboljšal dostop do kulturnih vsebin, poročil in informacij.

Ta predlog s spodbujanjem večjega dostopa do televizijskih in radijskih programov iz drugih držav članic prispeva tudi k promociji interesov potrošnikov in je tako skladen s politikami EU na področju varstva potrošnikov ter členom 169 PDEU.

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

- **Pravna podlaga**

Predlog za uredbo temelji na členu 114 PDEU. Ta člen podeljuje EU pooblastilo za sprejetje ukrepov, katerih cilj je vzpostavitev in delovanje notranjega trga. To vključuje svobodo opravljanja in uporabe storitev.

EU je harmonizirala pravice, ki so relevantne za spletno razširjanje del in drugih zaščitenih predmetov urejanja ter retransmisijo televizijskih in radijskih programov (zlasti pravic reproduciranja, priobčitve javnosti in dajanja na voljo javnosti) z Direktivo 2001/29.

Ta predlog za uredbo zadeva olajšanje prenosa pravic za pomožne spletne storitve za radiodifuzijske hiše, tako da uvaja načelo države izvora, v skladu s katerim ustrezno dejanje v zvezi z avtorskimi pravicami nastane zgolj v državi članici, v kateri ima sedež radiodifuzijska

[3] COM(2015) 192 final.
[4] COM(2015) 627 final.
[5] UL L 95, 15.4.2010, str. 1–24.

hiša. Z uvedbo pravil o obveznem kolektivnem upravljanju pravic olajšuje tudi prenos pravic za storitve retransmisije, ki se opravljajo v zaprtih omrežjih (razen kabelskih). Cilj predloga je med drugim upoštevati spremembe v tehnologiji, zaradi katerih je potrebna prilagoditev predhodno harmoniziranega pravnega okvira.

Predlagani instrument je uredba, saj je treba zagotoviti, da pravila na enoten način dosežejo cilj in se neposredno uporabljajo.

- **Subsidiarnost (za neizključno pristojnost)**

Vprašanje, ki ga obravnava ta predlog, in sicer širši dostop državljanov do televizijskih in radijskih programov po vsej Uniji, je v svojem bistvu čezmejno. Zgolj instrument Unije lahko vzpostavi pravilo, ki uporablja načelo države izvora za čezmejne prenose televizijskih in radijskih programov. V zvezi z uveljavljanjem pravic retransmisije lahko zgolj instrument Unije odpravi obstoječo razdrobljenost trga v zvezi z načinom upravljanja pravic za digitalne storitve retransmisije in tako zagotovi pravno varnost operaterjem storitev retransmisije. Kljub temu bi določene posebne določbe o uporabi obveznega kolektivnega upravljanja pravic za storitve retransmisije, ki se opravljajo v zaprtih omrežjih, morale določiti države članice.

- **Sorazmernost**

Predlog vzpostavlja omogočevalne mehanizme, da se olajša prenos avtorskih in sorodnih pravic v povezavi z določenimi vrstami spletnih prenosov in retransmisij televizijskih in radijskih programov v zaprtih omrežjih. Predlog je ciljno usmerjen in zajema le posebne segmente trga (pomožne spletne storitve radiodifuzijskih hiš in določene storitve retransmisije, ki se opravljajo s televizijo prek internetnega protokola ter drugimi „zaprtimi“ elektronskimi komunikacijskimi omrežji), medtem ko so druge storitve (npr. storitve na zahtevo, ki niso vezane na oddajanje) zunaj njegovega področja uporabe. Poleg tega predlog radiodifuzijskih hiš ne zavezuje k čezmejnemu opravljanju svojih spletnih pomožnih storitev niti ne zavezuje operaterjev storitev retransmisije k ponujanju programov drugih držav članic. Predlog ne preprečuje uveljavljanja pogodbene svobode pogodbenic, da omejijo izkoriščanje pravic, na katere vpliva načelo države izvora, opravljeno v skladu s pravom Unije.

Pravilo države izvora, ki se uporablja za prenos pravic za pomožne spletne storitve radiodifuzijskih hiš, zgolj lokalizira ustrezna dejanja avtorskih pravic za namene uveljavljanja pravic (npr. pridobitev licence). Zato država izvora ne vpliva na lokalizacijo zadevnih aktov avtorskih pravic, kadar pravice niso bile prenesene (tj. v primeru nedovoljenih prenosov).

Kar zadeva pravice retransmisije, predlog zadeva le uveljavljanje pravic retransmisije, a vanje ne posega. Poleg tega predlog zajema retransmisije, ki zadevajo televizijske in radijske programe, ki izvirajo iz drugih držav članic.

- **Izbira instrumenta**

Uredba se neposredno uporablja v državah članicah in zato ta instrument zagotavlja, da se pravila enotno uporabljajo po vsej Uniji ter da začnejo veljati istočasno. S tem bi zagotovili popolno pravno varnost ponudnikom storitev, ki delujejo na različnih ozemljih. Neposredna uporaba določb iz tega predloga bi preprečila pravno razdrobljenost in zagotovila harmoniziran sklop pravil za lažje čezmejno spletno zagotavljanje televizijskih in radijskih programov ter storitev retransmisije.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCEN UČINKA

- **Naknadne ocene/preverjanja ustreznosti obstoječe zakonodaje**

Komisija je izvedla vrednotenje Direktive 93/83/EGS[6] in zlasti učinkovitosti ter relevantnosti načela države izvora, saj se uporablja za satelitske prenose, ter pravil o obveznem kolektivnem upravljanju pravic za kabelske retransmisije. Ocena je pokazala, da so ti mehanizmi olajšali prenos avtorskih in sorodnih pravic za čezmejno satelitsko radiodifuzno oddajanje in za sočasne kabelske retransmisije oddaj iz drugih držav članic. Vendar je bilo v njej poudarjeno, da se Direktiva 93/83/EGS – zaradi njenih določb tehnološko specifične narave – ne uporablja za nove digitalne tehnologije, ki se uporabljajo za prenos in retransmisijo televizijskih in radijskih programov, ki so se pojavili v zadnjih letih.

- **Posvetovanja z zainteresiranimi stranmi**

Javno posvetovanje o pregledu Direktive 93/83/EGS je potekalo od 24. avgusta do 16. novembra 2015[7]. V njem so bili anketiranci pozvani k dajanju povratnih informacij glede pravil, povezanih s prenosom pravic za satelitske radiodifuzijske hiše in kabelske operaterje ter glede ocene morebitne potrebe po razširitvi teh pravil na spletne prenose in retransmisije, ki niso kabelske retransmisije. Poleg tega je Komisija obširno razpravljala z zainteresiranimi stranmi (javnimi in komercialnimi radiodifuzijskimi hišami, telekomunikacijskimi operaterji, imetniki pravic in organizacijami za kolektivno upravljanje pravic) v obdobju 2015–2016, da bi obravnavali vprašanja v zvezi s spletnimi prenosi in retransmisijami televizijskih in radijskih programov.

Potrošniki na splošno podpirajo obsežno razširitev načela države izvora na vse spletne storitve, čeprav nekateri menijo, da ta mehanizem morda ne bo zadostoval za zagotavljanje čezmejnega dostopa. Vse javne radiotelevizije, ki opravljajo javno storitev, in komercialne radijske postaje pozivajo k uporabi načela države izvora za spletne storitve, sorodne radiodifuziji. Nasprotno pa so komercialne radiodifuzijske hiše, imetniki pravic in organizacije za kolektivno upravljanje pravic izrazili resne zadržke glede razširitve uporabe načela države izvora. Menijo, da bi vsaka taka razširitev omejila njihovo zmožnost licenciranja pravic na podlagi ozemlja.

Potrošniki, kabelski in telekomunikacijski operaterji, javne radiotelevizije in velika večina organizacij za kolektivno upravljanje pravic podpira morebitno razširitev obveznega kolektivnega upravljanja na sočasne retransmisije televizijskih in radijskih programov na platformah, ki niso kabelske. Številne organizacije za kolektivno upravljanje pravic in nekateri kabelski ter telekomunikacijski operaterji vztrajajo, da bi morala biti razširitev omejena na „zaprta okolja“, ki delujejo na način, primerljiv kabelskemu. Večina imetnikov pravic je proti morebitni razširitvi sistema obveznega kolektivnega upravljanja zaradi morebitnih negativnih vplivov na trge. Tudi komercialne radiodifuzijske hiše ji niso zelo naklonjene.

Ukrepi iz tega predloga upoštevajo več pomislekov, na katere so opozorile zainteresirane strani, zlasti v zvezi s področjem uporabe načela države izvora (npr. storitve videa na zahtevo radiodifuzijskih hiš so zunaj področja uporabe, poseg pa se nanaša le na prenos pravic, ki so

---

[6] Glej naknadno oceno (programa ustreznosti in uspešnosti predpisov) za direktivo o satelitskem radiodifuznem oddajanju in kabelski retransmisiji (93/83/EGS).

[7] Glej zbirno poročilo o odgovorih na javno posvetovanje o pregledu direktive o satelitskem radiodifuznem oddajanju in kabelski retransmisiji https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/full-report-public-consultation-review-eu-satellite-and-cable-directive

potrebne za pomožne spletne storitve) in mehanizmom obveznega kolektivnega upravljanja pravic (ki je omejena na zaprta omrežja).

- **Zbiranje in uporaba strokovnih mnenj**

Opravljene so bile pravne[8] in ekonomske[9] študije o uporabi avtorskega prava EU v digitalnem okolju (zlasti glede spletnih prenosov in retransmisij v digitalnih omrežjih). Poleg tega je bila v letih 2015/2016 izvedena študija v podporo oceni direktive o satelitskem radiodifuznem oddajanju in kabelski retransmisiji ter oceni njene morebitne razširitve[10].

- **Ocena učinka**

Za ta predlog[11] je bila izvedena ocena učinka. Odbor za regulativni nadzor je 22. julija 2016 dal pozitivno mnenje o oceni učinka po tem, ko je bilo dogovorjeno, da bo dodatno izboljšana[12]. Končna ocena učinka upošteva pripombe iz navedenega mnenja.

Ocena učinka obravnava dva sklopa možnosti politike, katerih namen je olajšati prenos pravic (i) za spletne prenose televizijskih in radijskih programov; in (ii) za digitalne retransmisije televizijskih in radijskih programov.

Kar zadeva spletne prenose televizijskih in radijskih programov, so bile poleg osnovne možnosti obravnavane tri možnosti politike. Nezakonodajna možnost (možnost 1), ki zajema spodbujanje prostovoljnih sporazumov za olajšanje prenosa pravic za določene spletne storitve radiodifuzijskih hiš, ni bila ohranjena, saj bi bil njen izid negotov, odvisen od pripravljenosti zainteresiranih strani za licenciranje pravic in ne bi zagotovil homogenega režima licenciranja. Uporabo načela države izvora za spletne prenose sta obravnavali dve zakonodajni možnosti: v okviru možnosti 2 je bilo področje uporabe omejeno na spletne storitve radiodifuzijskih hiš, ki so pomožne glede na prvotne oddaje (zlasti vzporedno oddajanje in časovno zamaknjene storitve); v okviru možnosti 3 je bila uporaba razširjena na spletne prenose, ki niso povezani z oddajanjem (storitve spletnih oddaj). Možnost 2 bi znatno zmanjšala transakcijske stroške, s katerimi se soočajo radiodifuzijske hiše, ki so svoje prenose pripravljeni dati na voljo prek spleta in čezmejno. Možnost 3 bi načeloma te koristi razširila na izdajatelje spletnih oddaj; vendar ob upoštevanju dejstva, da je trg spletnih oddaj še vedno v razvojni fazi in da spletni operaterji lahko enostavno preselijo svoj sedež v EU, bi prav tako povzročil pravno negotovost za imetnike pravic in bi lahko povzročil znižanje ravni zaščite. Možnost 3 je bila zato zavrnjena. Uporaba načela države izvora zgolj za nekatere dobro opredeljene spletne storitve radiodifuzijskih hiš (možnost 2) se je štela za bolj ustrezno. Z zmanjšanjem transakcijskih stroškov, povezanih s čezmejnimi prenosi, bo ta možnost radiodifuzijskam hišam odprla nove priložnosti za čezmejno ponujanje svojih spletnih storitev, zlasti v zvezi z vsebino, ki ni odvisna od ozemeljske ekskluzivnosti. Ta možnost ne

---

8 Študija o uporabi Direktive 2001/29/ES o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (glej zlasti del o „retransmisiji avtorsko zaščitene vsebine v digitalnih omrežjih“): http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/studies/index_en.htm;
Študija o pravici dajanja na voljo in njeni povezavi s pravico reproduciranja pri čezmejnih digitalnih prenosih: http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/docs/studies/141219-study_en.pdf

9 Ekonomska analiza ozemeljskosti pravice dajanja na voljo v EU (*Economic Analysis of the Territoriality of the Making Available Right in the EU*): http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/docs/studies/1403_study1_en.pdf

10 Študija o raziskovanju in zbiranju podatkov, ki bi podprli oceno Direktive 93/83/EGS o satelitskem radiodifuznem oddajanju in kabelski retransmisiji ter oceno možne razširitve, 2016 [Dodati sklic po objavi].

11 Dodati povezavo na oceno učinka in povzetek.

12 Dodati povezavo na mnenje Odbora za regulativni nadzor.

omejuje pravice imetnikov in možnosti radiodifuzijskih hiš, da še naprej licencirajo pravice na podlagi ozemlja, ob upoštevanju zahtev iz prava EU in nacionalnega prava.

Kar zadeva digitalne retransmisije televizijskih in radijskih programov, se je razmišljalo o dveh možnostih politike poleg osnovne možnosti. V okviru možnosti 1 je bilo področje uporabe obveznega kolektivnega upravljanja pravic omejeno na storitve retransmisije televizije prek internetnega protokola in druge storitve retransmisije, ki se opravljajo v „zaprtih“ elektronskih komunikacijskih omrežjih, medtem ko bi v okviru možnosti 2 pokrivalo tudi storitve retransmisije OTT, če se zagotavljajo določenemu številu uporabnikov. Čeprav bi možnost 2 omogočila, da bi imela korist od zmanjšanih transakcijskih stroškov prenosa pravic širša paleta storitev retransmisije, bi tudi pomenila tveganja za ogrožanje izključnih spletnih pravic in strategij distribuiranja imetnikov pravic, kar bi povzročilo zmanjšanje prihodkov od licenciranja. Možnost 1 ni vključevala takega tveganja, saj je večina storitev retransmisije, ki se opravljajo v „zaprtih“ elektronskih komunikacijskih omrežjih, odvisna od vzpostavljenih infrastruktur, ki se nahajajo na določenem ozemlju. Možnost 1 je bila izbrana kot prednostna možnost. Povečala naj bi izbiro potrošnikov pri storitvah retransmisije televizijskih in radijskih oddajanj iz drugih držav članic.

Predlog naj bi prinesel pozitivne rezultate v smislu koristi in stroškov. Transakcijski stroški, povezani s prenosom pravic, naj bi se zmanjšali, kar naj bi spodbujalo boljšo izbiro za potrošnike brez negativnih vplivov na imetnike pravic. Poleg tega bi predlog imetnikom pravic lahko prinesel nove priložnosti za licenciranje in dodatne prihodke iz tega naslova.

- **Ustreznost in poenostavitev ureditve**

Predlog bo zmanjšal transakcijske stroške za televizijske in radijske radiodifuzijske hiše ter ponudnike storitve retransmisije in bi bil zato pozitiven za mala in srednja podjetja, ki so dejavna na tem področju. Ugoden naj bi bil tudi za imetnike pravic, zlasti posamezne imetnike pravic, mikropodjetja in mala ter srednja podjetja, ki nimajo zmožnosti za upravljanje posameznih ponudb licenciranja, ki vključujejo veliko število ponudnikov storitev na različnih ozemljih. Zato se izvzetja mikropodjetij ali blažilni ukrepi v korist malih in srednjih podjetij niso šteli za potrebne.

Nov tehnološki razvoj je bil skrbno preučen in upoštevan v tem predlogu, ki se osredotoča na spletne prenose in digitalne retransmisije televizijskih in radijskih programov. Določene vrste storitev spletnih prenosov in storitve retransmisije so bile izključene iz področja uporabe tega predloga, v glavnem na podlagi negotovosti, povezane s tekočim tržnim razvojem in nastajajočo naravo določenih storitev.

- **Temeljne pravice**

Z vzpostavitvijo režimov licenciranja, ki se uporabljajo za določene vrste čezmejnih spletnih prenosov in retransmisije prek zaprtih omrežij, bo predlog omejeno vplival na avtorske pravice kot lastninske pravice ter na svobodo gospodarske pobude, ki so zaščitene na podlagi členov 17 in 16 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Hkrati bo predlog ugodno vplival na svobodo izražanja in obveščanja, zaščiteno na podlagi člena 11 Listine, saj bo povečal čezmejno zagotavljanje in sprejem televizijskih in radijskih programov, ki izvirajo iz drugih držav članic.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Predlog ne vpliva na proračun Evropske unije.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Načrti za izvedbo ter ureditev spremljanja, ocenjevanja in poročanja**

Prvo zbiranje podatkov bi moralo potekati ob začetku veljavnosti uredbe, da se določi osnova za prihodnje ocene. Postopek spremljanja bi se nato osredotočil na doseženi napredek v zvezi s čezmejno razpoložljivostjo televizijskih in radijskih programov, pri čemer se zbiranje podatkov opravi na vsaki dve leti.

Skladno s členom 6 predloga bo Komisija opravila pregled uredbe in predložila poročilo o glavnih ugotovitvah Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru. Navedeno poročilo bo vključevalo oceno učinkov uredbe na čezmejno dostopnost pomožnih spletnih storitev. Pregled se izvede v skladu s smernicami Komisije za boljše pravno urejanje.

- **Natančnejša pojasnitev posameznih določb predloga**

Člen 1 opredeljuje storitve, ki jih zajemajo ukrepi (zlasti „pomožne spletne storitve“ in storitve „retransmisije“). Te opredelitve se uporabljajo na enoten način po vsej Uniji.

Člen 2 določa, da dejanje v zvezi z avtorskimi pravicami za opravljanje pomožne spletne storitve nastane zgolj državi članici, v kateri ima sedež radiodifuzijska hiša. Pojem „glavnega sedeža“ radiodifuzijske hiše bi bil v skladu s pravom Unije.

Člena 3 in 4 urejata uveljavljanje pravice retransmisije, ki jo zajema predlog. Določata pravila, ki so podobna tistim iz členov 9 in 10 Direktive 93/83/ES v zvezi s kabelskimi retransmisijami. Člen 3 državam članicam pušča določeno možnost proste presoje, kot v primeru kabelske retransmisije na podlagi Direktive 93/83/ES. Člena 3 in 4 vključujeta določbe o obveznem kolektivnem upravljanju avtorskih in sorodnih pravic, ki je relevantno za retransmisijo, o pravnih domnevah glede zastopanja s strani organizacije za kolektivno upravljanje pravic ter o uveljavljanju pravice kabelske retransmisije s strani radiodifuzijskih hiš.

Člen 5 določa prehodne določbe.

Člen 6 določa, da Komisija izvede pregled uredbe in predloži poročilo o glavnih ugotovitvah. Državam članicam nalaga, da zagotovijo Komisiji vse potrebne informacije za pripravo navedenega poročila.

Člen 7 določa končne določbe, in sicer datum začetka veljavnosti uredbe in datum, od katerega se Uredba uporablja.

2016/0284 (COD)

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o določitvi pravil glede uveljavljanja avtorske in sorodnih pravic, ki se uporabljajo za določene spletne prenose radiodifuzijskih hiš in retransmisije televizijskih ter radijskih programov

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora[13],

ob upoštevanju mnenja Odbora regij[14],

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) za delovanje notranjega trga je treba zagotoviti širše razširjanje televizijskih in radijskih programov, ki izvirajo iz drugih držav članic, v korist uporabnikov po vsej Uniji, tako da se olajša licenciranje avtorskih in sorodnih pravic v delih in drugih zaščitenih predmetih urejanja, ki jih vsebujejo oddajanja takih programov. Televizijski in radijski programi so dejansko pomembna sredstva za spodbujanje kulturne in jezikovne raznolikosti, socialne kohezije in dostopa do informacij.

(2) Razvoj digitalnih tehnologij in interneta je preoblikoval distribucijo televizijskih in radijskih programov ter dostop do njih. Uporabniki vse bolj pričakujejo, da bodo imeli dostop do televizijskih in radijskih programov tako v živo kot na zahtevo, pri čemer uporabljajo klasične kanale, kot so satelitski ali kabelski, pa tudi spletne storitve. Radiodifuzijske hiše zato poleg lastnih oddajanj televizijskih in radijskih programov vedno bolj ponujajo spletne storitve, ki so pomožne glede na njihovo oddajanje, kot so storitve sočasnega oddajanja in storitve časovno zamaknjene televizije. Operaterji storitev retransmisije, ki združujejo oddajanja televizijskih in radijskih programov v pakete in jih nespremenjene ter neskrajšane zagotavljajo uporabnikom sočasno glede na začetni prenos oddajanja, uporabljajo različne tehnike retransmisije, kot so kabelska, satelitska, digitalna prizemna omrežja, omrežja zaprtega kroga na podlagi IP ali mobilna omrežja ter odprti internet. Uporabniki, ključno s člani jezikovnih manjšin Unije ter osebe, ki živijo v državi članici, ki ni njihova izvorna, vse bolj povprašujejo po dostopu do oddajanj televizijskih in radijskih programov, ki ne izvirajo le iz njihove države članice, ampak tudi iz drugih držav članic Unije.

---

13 UL C , , str. .

14 UL C , , str. .

(3) Številne ovire otežujejo opravljanje spletnih storitev, ki so glede na oddajanja pomožne, in opravljanje storitev retransmisije ter s tem prost promet s televizijskimi in radijskimi programi v Uniji. Radiodifuzijske hiše dnevno prenašajo veliko število ur informativnih, kulturnih, političnih, dokumentarnih ali razvedrilnih programov. Ti programi vključujejo različne vsebine, kot so avdiovizualna, glasbena, literarna ali grafična dela, zaščitena z avtorskimi pravicami in/ali sorodnimi pravicami na podlagi prava Unije. Rezultat tega je kompleksen postopek prenosa pravic od številnih imetnikov pravic in za različne kategorije del in drugih zaščitenih predmetov urejanja. Pogosto je treba pravice prenesti v kratkem časovnem okviru, zlasti pri pripravi programov, kot so poročila ali aktualno informativni programi. Da bi bile njihove spletne storitve na voljo čezmejno, morajo imeti radiodifuzijske hiše zahtevane pravice za dela in druge zaščitene predmete urejanja za vsa ustrezna ozemlja, kar dodatno povečuje kompleksnost prenosa pravic.

(4) Operaterji storitev retransmisije, ki običajno ponujajo več programov, v katerih se uporablja več del in drugih zaščitenih predmetov urejanja, vključenih v ponovno prenašane televizijske in radijske programe, imajo zelo kratek časovni okvir za pridobitev potrebnih licenc in se zato soočajo z znatnim bremenom pri prenosu pravic. Obstaja tudi tveganje za imetnike pravic, da se njihova dela ali drugi zaščiteni predmeti urejanja izkoriščajo brez dovoljenja ali plačila ali nadomestila.

(5) Pravice v delih in drugih zaščitenih predmetih urejanja so harmonizirane med drugim z Direktivo 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta[15] ter Direktivo 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta[16].

(6) Direktiva Sveta 93/83/EGS[17] olajšuje čezmejno satelitsko radiodifuzno oddajanje in kabelsko retransmisijo televizijskih in radijskih programov iz drugih držav članic Unije. Vendar so določbe navedene direktive glede prenosov radiodifuzijskih hiš omejene na satelitske prenose in se zato ne uporabljajo za spletne storitve, ki so pomožne glede na oddajanje, medtem ko so določbe v zvezi z retransmisijami televizijskih in radijskih programov iz drugih držav članic omejene na sočasne, nespremenjene ter neskrajšane kabelske retransmisije ali retransmisije po mikrovalovnih sistemih ter ne vključujejo takih retransmisij z drugimi tehnološkimi sredstvi.

(7) Zato bi bilo treba čezmejno zagotavljanje spletnih storitev, ki so pomožne glede na oddajanje in retransmisije televizijskih ter radijskih programov, ki izvirajo iz drugih držav članic, olajšati tako, da se prilagodi pravni okvir glede uveljavljanja avtorskih in sorodnih pravic, relevantnih za navedene dejavnosti.

(8) Pomožne spletne storitve, ki jih zajema ta uredba, so tiste storitve, ki jih ponujajo radiodifuzijske hiše, ki so v jasnem in podrejenem razmerju glede na oddajanje. Vključujejo storitve, ki dajejo dostop do televizijskih in radijskih programov linearno, sočasno z oddajanjem, ter storitve, ki v opredeljenem časovnem obdobju po oddajanju dajejo dostop do televizijskih in radijskih programov, ki jih je predhodno razširjala radiodifuzijska hiša (t. i. časovno zamaknjene storitve). Poleg tega pomožne spletne

---

15 Direktiva 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi, UL L 167, 22.6.2001, str. 10–19.

16 Direktiva 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine, UL L 376, 27.12.2006, str. 28–35.

17 Direktiva Sveta 93/83/EGS z dne 27. septembra 1993 o uskladitvi določenih pravil o avtorski in sorodnih pravicah v zvezi s satelitskim radiodifuznim oddajanjem in kabelsko retransmisijo (UL L 248, 6.10.1993, str. 15–21).

storitve vključujejo storitve, ki dajejo dostop do gradiva, ki bogati ali kako drugače širi televizijske in radijske programe, ki jih oddaja radiodifuzijska hiša, vključno s predogledom, razširitvijo, dopolnjevanjem ali pregledom vsebine zadevnega programa. Zagotavljanje dostopa do posameznih del ali drugih zaščitenih predmetov urejanja, ki so bili vključeni v televizijski ali radijski program, se ne bi smelo obravnavati kot pomožna spletna storitev. Podobno zagotavljanje dostopa do del ali drugih zaščitenih predmetov urejanja neodvisno od oddajanja, kot so storitve, ki omogočajo dostop do posameznih glasbenih ali avdiovizualnih del, glasbenih albumov ali videospotov, ne spada v opredelitev pomožne spletne storitve.

(9) Da se olajša prenos pravic za čezmejno opravljanje pomožnih spletnih storitev, je treba zagotoviti načelo določitve države izvora, kar zadeva uveljavljanje avtorskih in sorodnih pravic, relevantnih za dejanja, ki nastanejo med zagotavljanjem pomožne spletne storitve, dostopa do nje ali njene uporabe. Načelo države izvora bi se moralo uporabljati izključno za razmerje med imetniki pravic (ali subjekti, ki zastopajo imetnike pravic, kot so organizacije za kolektivno upravljanje pravic) in radiodifuzijskimi hišami ter zgolj za namen zagotavljanja dostopa do pomožne spletne storitve ali njene uporabe. Načela države izvora se ne bi smelo uporabljati za naknadno priobčitev javnosti ali reprodukcijo vsebine, ki je zaščitena z avtorskimi ali sorodnimi pravicami in ki je vsebovana v pomožni spletni storitvi.

(10) Ker se šteje, da zagotavljanje dostopa do pomožne spletne storitve ali njene uporabe nastane zgolj v državi članici, v kateri ima radiodifuzijska hiša svoj glavni sedež, medtem ko se pomožna spletna storitev *de facto* lahko opravlja čezmejno v drugih državah članicah, je treba pri določanju zneska plačila za zadevne pravice zagotoviti, da bi pogodbenice upoštevale vse vidike pomožne spletne storitve, kot so značilnosti storitve, občinstvo, vključno z občinstvom v državi članici, v kateri ima radiodifuzijska hiša svoj glavni sedež, in v drugih državah članicah, v katerih se pomožna spletna storitev uporablja ali se do nje dostopa, ter jezikovna različica.

(11) Z načelom pogodbene svobode bo omogočeno nadaljnje omejevanje izkoriščanja pravic, na katerega vpliva načelo države izvora iz te uredbe, še posebej v zvezi z določenimi tehničnimi sredstvi prenosa ali določenimi jezikovnimi različicami, pod pogojem da so vse take omejitve izkoriščanja navedenih pravic v skladu s pravom Unije.

(12) Operaterji storitev retransmisije, ponujanih na satelitskih, digitalnih prizemnih, mobilnih omrežjih in omrežjih zaprtega kroga na podlagi IP ter podobnih omrežjih, zagotavljajo storitve, ki so enakovredne tistim, ki jih opravljajo operaterji storitev kabelske retransmisije, kadar na nespremenjen in neskrajšan način za sprejem s strani občinstva ponovno prenašajo prvotni prenos televizijskih ali radijskih programov iz druge države članice, kadar ta prvotni prenos poteka po žici ali po zraku, tudi po satelitu, a ne prek spleta, ter je namenjen za sprejem s strani občinstva. Zato bi morali spadati na področje uporabe te uredbe in imeti korist od mehanizma, ki uvaja obvezno kolektivno upravljanje pravic. Storitve retransmisije, ki se ponujajo na odprtem internetu, bi morale biti izključene iz področja uporabe te uredbe, saj imajo navedene storitve drugačne značilnosti. Niso povezane z nobeno posebno infrastrukturo in njihova zmožnost zagotavljanja nadzorovanega okolja je v primerjavi z npr. kabelskimi omrežji ali omrežji zaprtega kroga na podlagi IP omejena.

(13) Da se zagotovi pravna varnost operaterjem storitev retransmisije, ponujanih na satelitskih, digitalnih prizemnih, mobilnih omrežjih, omrežjih zaprtega kroga na podlagi IP ali podobnih omrežjih, ter da se presežejo razhajanja v nacionalnem pravu v

zvezi s takimi storitvami retransmisije, bi se morala uporabljati pravila, podobna tistim, ki se uporabljajo za kabelske retransmisije, kot so določene v Direktivi 93/83/EGS. Pravila iz navedene direktive vključujejo obveznost uveljavljanja pravice do odobritve ali zavrnitve dovoljenja operaterju storitve retransmisije prek organizacije za kolektivno upravljanje pravic. To ne posega v Direktivo 2014/26/EU[18] in zlasti v njene določbe v zvezi s pravicami imetnikov glede izbire organizacije za kolektivno upravljanje pravic.

(14) Vse pravice, ki jih imajo radiodifuzijske hiše za svoja oddajanja, vključno s pravicami iz vsebine programov, bi morale biti izvzete iz obveznega kolektivnega upravljanja pravic, ki se nanaša na retransmisije. Operaterji storitev retransmisije in radiodifuzijske hiše so običajno v trajnih komercialnih razmerjih, zato je istovetnost radiodifuzijskih hiš operaterjem storitev retransmisije znana ter je tako prenos pravic z radiodifuzijskimi hišami relativno enostaven. Da bi pridobili potrebne licence radiodifuzijskih hiš, se operaterji storitev retransmisije ne soočajo z enakim bremenom kot pri pridobitvi licenc od imetnikov pravic v delih in drugih zaščitenih predmetih urejanja, ki so vključeni v ponovno prenašane televizijske in radijske programe. Zato v zvezi s pravicami, ki jih imajo radiodifuzijske hiše ni potrebe po poenostavitvi postopka licenciranja.

(15) Da se prepreči izogibanje uporabi načela države izvora s podaljšanjem obstoječih sporazumov glede uveljavljanja avtorskih in sorodnih pravic, ki se nanašajo na zagotavljanje pomožne spletne storitve ter njene uporabe in dostopa do nje, je treba načelo države izvora uporabiti tudi za obstoječe sporazume, vendar s prehodnim obdobjem.

(16) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva priznana načela iz Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Čeprav lahko pride do navzkrižja z uveljavljanjem pravic imetnikov pravic, saj se v zvezi s storitvami retransmisije za uveljavljanje pravice priobčitve javnosti zahteva obvezno kolektivno upravljanje, je tak pogoj treba ciljno predpisati za posebne storitve ter olajšati prenos teh pravic, da se omogoči širše čezmejno razširjanje televizijskih in radijskih programov.

(17) Za dosego cilja spodbujanja čezmejnega opravljanja pomožnih spletnih storitev in olajšanja retransmisij televizijskih in radijskih programov, ki izvirajo iz drugih držav članic, je primerno sprejeti uredbo, ki se neposredno uporablja v državah članicah. Uredba je potrebna zaradi zagotavljanja enotne uporabe pravil po državah članicah in njihovega istočasnega začetka veljavnosti za vse zadevne prenose in retransmisije. Neposredna uporaba uredbe zmanjšuje pravno razdrobljenost in zagotavlja večjo enotnost z uvedbo harmoniziranega sklopa pravil, ki spodbujajo prost promet s televizijskimi in radijskimi programi, ki izvirajo iz drugih držav članic.

(18) Pregled uredbe bi bilo treba opraviti po tem, ko bo uredba že nekaj časa v veljavi, da se med drugim oceni, v kolikšni meri se je povečalo čezmejno zagotavljanje pomožnih spletnih storitev v korist evropskih potrošnikov ter tudi v korist boljše kulturne raznolikosti v Uniji.

(19) Ker cilja te uredbe, tj. spodbujanja čezmejnega zagotavljanja pomožnih spletnih storitev in olajševanja retransmisij televizijskih in radijskih programov, ki izvirajo iz drugih držav članic, države članice ne morejo zadovoljivo doseči in ker se ti cilji

[18] Direktiva 2014/26/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o kolektivnem upravljanju avtorske in sorodnih pravic ter izdajanju več ozemeljskih licenc za pravice za glasbena dela za spletno uporabo na notranjem trgu (UL L 84, 20.3.2014, str. 72–98).

zaradi njihovega obsega in učinkov lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. Skladno z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega okvirov, ki so potrebni za doseganje navedenega cilja. Kar zadeva čezmejno opravljanje pomožnih spletnih storitev, ta uredba vzpostavlja omogočevalne mehanizme, ki olajšujejo prenos avtorskih in sorodnih pravic. Ta uredba radiodifuzijskih hiš ne zavezuje k čezmejnemu opravljanju takih storitev. Ta uredba tudi ne zavezuje operaterjev storitev retransmisije k vključitvi televizijskih ali radijskih programov, ki izvirajo iz drugih držav članic, v svoje storitve. Ta uredba zadeva zgolj uveljavljanje določenih pravic retransmisije v meri, ki je potrebna za poenostavitev licenciranja avtorskih in sorodnih pravic za take storitve, ter zgolj v zvezi s televizijskimi in radijskimi oddajami, ki izvirajo iz drugih držav članic Unije,

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1
Opredelitve pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

(a) „pomožna spletna storitev“ pomeni spletno storitev, s katero radiodifuzijska hiša javnosti zagotavlja radijske ali televizijske programe ali se zagotavljajo pod njenim nadzorom in odgovornostjo, sočasno z njihovim oddajanjem ali v opredeljenem času po njihovem oddajanju s strani radiodifuzijske hiše, ter vsa gradiva, ki jih je proizvedla radiodifuzijska hiša ali so bila proizvedena zanjo, ter so pomožna glede na tako oddajanje;

(b) „retransmisija“ pomeni sočasno, nespremenjeno in neskrajšano retransmisijo, razen kabelske retransmisije, kakor je opredeljena v Direktivi 93/83/EGS, in razen retransmisije, ki se opravlja prek storitve dostopa do interneta, kakor je opredeljena v Uredbi (EU) 2015/2120 Evropskega parlamenta in Sveta[19], namenjene za sprejem s strani občinstva začetnega prenosa televizijskih ali radijskih programov iz druge države članice, razen spletnega, po žici ali po zraku, tudi po satelitu, pod pogojem, da tako retransmisijo opravi pogodbenica, ki ni radiodifuzijska hiša, ki je opravila začetni prenos ali pod nadzorom in odgovornostjo katere je bil tak prenos opravljen.

Člen 2
Uporaba načela „države izvora“ za pomožne spletne storitve

(1) Za dejanja priobčitve javnosti in dajanja na voljo, ki nastanejo pri opravljanju pomožne spletne storitve s strani radiodifuzijske hiše ali so pod njenim nadzorom ali odgovornostjo, ter dejanja reproduciranja, ki so potrebna za opravljanje ali uporabo pomožne spletne storitve ali dostopa do nje, se šteje za namene izvajanja avtorske in sorodnih pravic, da so nastala zgolj v državi članici, v kateri ima radiodifuzijska hiša svoj glavni sedež.

[19] Uredba (EU) 2015/2120 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o določitvi ukrepov v zvezi z dostopom do odprtega interneta in spremembi Direktive 2002/22/ES o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami ter Uredbe (EU) št. 531/2012 o gostovanju v javnih mobilnih komunikacijskih omrežjih v Uniji (UL L 310, 26.11.2015, str. 1).

(2) Pri določitvi zneska plačila za pravice, ki so predmet načela države izvora iz odstavka 1, pogodbenice upoštevajo vse vidike pomožne spletne storitve, kot so značilnosti pomožne spletne storitve, občinstvo in jezikovno različico.

Člen 3

Pravice pri retransmisiji, ki jih uveljavljajo imetniki pravic, ki niso radiodifuzijske hiše

(1) Imetniki avtorskih in sorodnih pravic, ki niso radiodifuzijske hiše, lahko svoje pravice, da odobrijo ali zavrnejo dovoljenje za retransmisijo, uveljavljajo le preko kolektivne organizacije za upravljanje pravic.

(2) Kadar imetnik pravic ni prenesel upravljanja pravice iz odstavka 1 na organizacijo za kolektivno upravljanje pravic, se šteje, da je organizacija za kolektivno upravljanje pravic, ki upravlja pravice iz iste kategorije za ozemlje države članice, za katero operater storitve retransmisije želi prenesti pravice za retransmisijo, pooblaščena za upravljanje pravice v imenu navedenega imetnika pravic.

(3) Kadar več kot ena organizacija za kolektivno upravljanje pravic upravlja pravice iz navedene kategorije za ozemlje navedene države članice, se imetnik pravic prosto odloči, katera od navedenih organizacija za kolektivno upravljanje pravic se šteje za pooblaščeno, da upravlja njegovo pravico. Če v takem primeru imetnik pravice ne izbere organizacije za kolektivno upravljanje pravic, mora država članica, na ozemlju katere operater storitve retransmisije želi prenesti pravice za retransmisijo, navesti, katera od organizacij za kolektivno upravljanje pravic se šteje za pooblaščeno za upravljanje pravic navedenega imetnika pravic.

(4) Imetnik pravic ima enake pravice in obveznosti, ki izhajajo iz sporazuma med operaterjem storitve retransmisije in organizacijo za kolektivno upravljanje pravic, ki se šteje za pooblaščeno za uveljavljanje njegove ali njene pravice, kot imetniki pravic, ki so navedeno organizacijo za kolektivno upravljanje pravic pooblastili, in se lahko sklicuje na navedene pravice v obdobju, ki ga določi zadevna država članica in ki ni krajše od treh let od datuma retransmisije, v katero je vključeno njegovo oziroma njeno delo ali drug zaščiten predmet urejanja.

(5) Država članica lahko določi, da se za imetnika pravic, ki dovoli prvotno prenašanje dela ali drugega zaščitenega predmeta urejanja na svojem ozemlju, šteje, da je imetnik pravic privolil, da ne bo uveljavljal svojih pravic retransmisije individualno, temveč da jih bo uveljavljal v skladu z določbami te direktive.

Člen 4

Uveljavljanje pravic pri retransmisiji radiodifuzijskih hiš

Člen 3 se ne uporablja za pravice, ki jih uveljavlja radiodifuzijska hiša glede svojega lastnega prenosa, ne glede na to, ali so zadevne pravice njene ali so ji bile prenesene s strani drugih imetnikov avtorskih ali sorodnih pravic.

Člen 5

Prehodna določba

Za sporazume o uveljavljanju avtorskih in sorodnih pravic, relevantnih za dejanja priobčitve javnosti in dajanja na voljo, ki nastanejo med opravljanjem pomožne spletne storitve, ter dejanja reproduciranja, ki so potrebna za zagotavljanje dostopa do pomožne spletne storitve ali njene uporabe, ki veljajo dne *[datum iz člena 7(2), vstavi Urad za Publikacije Evropske*

unije], velja člen 2 od *[datum iz člena 7(2) + 2 leta, vstavi Urad za Publikacije Evropske unije*], če se iztečejo po navedenem datumu.

Člen 6
Pregled

(1) Komisija najpozneje [*3 leta po datumu iz člena 7(2), ki ga vstavi Urad za publikacije Evropske unije]* izvede pregled te uredbe in predloži poročilo o glavnih ugotovitvah Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru.

(2) Države članice Komisiji zagotovijo vse potrebne informacije za pripravo poročila iz odstavka 1.

Člen 7
Končne določbe

(1) Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

(2) Uporablja se od [*6 mesecev od dne objave, ki ga vstavi Urad za publikacije Evropske unije*].

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju,

Za Evropski parlament	*Za Svet*
Predsednik	*Predsednik*